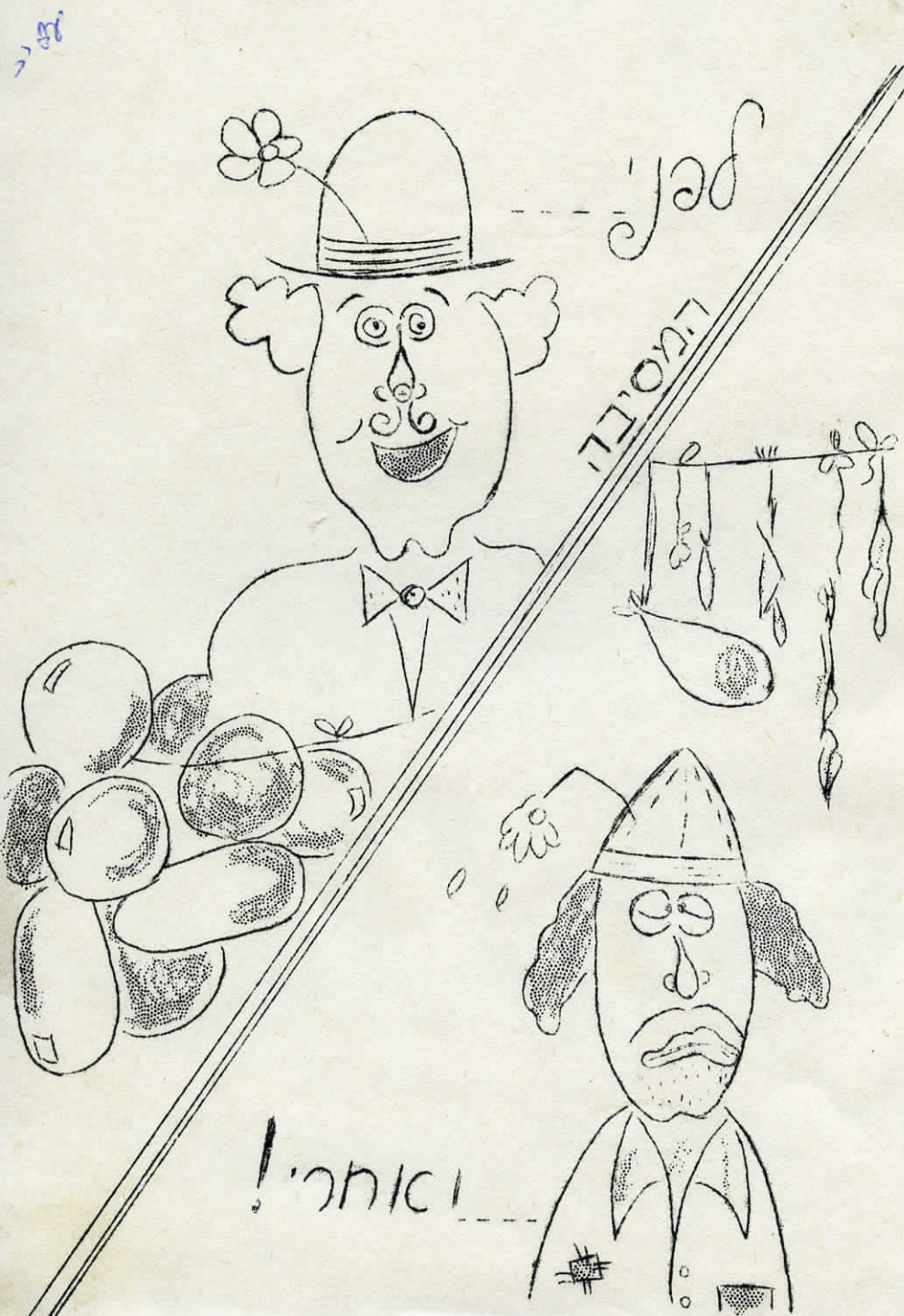

דברי הכפר

דברי הכפר
מס' 451
כפר הנשיא
19.3.76
יד' באדר ב'
חסל"ו

מה נמצא?

* * * * *
* * * * *
* * * * *

גניח	רחל	22.3
לופוב	דניאלה	22.3
סלע	מינה	23.3
אלמן	נסע	25.3
מנדג'יגורסקי	ראובן	26.3
אבידור	רחל	27.3
שורצמן	ליאור	-
עדר	בטי	28.3
וויסהם	בתי	-
פרנק	עפר	-

* השבוע עמד, כמובן, ועדיין עומד (עד לשטיפת הבלטה האחרונה בחדר האכל השכם בשבת בבקר - ועד להחזרת ה"שמשע" האחרונה לזיג בוקס), בסימן של פורים. ועל מנת להבטיח שכולנו נגיע למסיבה הלילה במצב רוח מיומם, החלטנו להדפיס השבוע רק דברים הקשורים לחג - פחות או יותר, או שממזמים את הלב - פחות או יותר. נשאר את דאגות היום-יום בחא מס' 103 - ונוציא אותם רק בשבוע הבא!

* החגיגות והארועים נמשכו כמו בסרט נע. בובטרוך לגיל הרך, קריאת המגילה המסורתית (לרוב בבצוע ילדי בית הספר) מסיבות בבתי הילדים, אוטובוסים נכנסו ויצאו בקצב מסחרר, מלאים ילדי ביה"ס האזורי, וכמובן התהלכות והופעות הכתות על יד הגינה של יוחנן בחדר האכל. אפילו מזג האוויר הגשום לא הפריע לשמחת הילדים.

דרך אגב, נדמה לנו שסימני מחלת אבעבועות הרוח הפוקדת את הפעוטונים בימים אלה, נתנו לתחפושות צביון מיוחד השנה!

* ביום ג' ריני כ' הציגה כלי קרמיקה במועדון, פרי עמלה במשך השנה האחרונה. היא מצאה דרך מקורית ומבורכת לשמח לבם של רבים על ידי מתן משלה מנות משלה בתום התערוכה.

* ברוכים החוזרים: לג'ון הרמץ, שקיבל חופש מיוחד מצה"ל לבקר את הוריו בארה"ב והופיע במפתיע בצהרי יום ג'.

ולסבא סם, ששהה זמן ממושך למדי בבית החולים בצפת ושעדיין נוסע לשם מדי יום לבקר את רנה. בהזדמנות זו, אחולי החלמה מהירה לה, ולסבא סולומון המאושפזות שם.

* מצאנו עדות חותכת לפופולריות של "דברי - הכפר", כשראינו במו עינינו את הכלבה של פילים בולעת מילה במילה את הגליון האחרון!

* * * * *

פינת הלשון המשובשת !!

על יד הכלי המיועד לאוכל לכלבים, בחדר טטיפת הכלים, הופיעה מודעה בזו הלשון: "עצמות ושאריות בסר כאן!"

נ.ב. לעולים החדשים שבינינו: "שאריות בסר" הם הקרובים הקרובים ביותר שלך!

בעברית צחה צריך היה לרשום: "עצמות ושאריות בסר!"

* * * * *

ריבה	וגאק	בן-נתן	25.3
רוחי	וגדי	עמית	27.3
שושנה	ולני	וודזקן	-
אסתר	וגים	וויסהם	28.3

* * * * *

* * * * *

החלפת תקרה בחדר אכל

בין חג הפורים וחג הפסח, מחליפים את התקרה בחדר האכל. העבודה תיעשה בשני שלבים -- ובכל שלב, נובל להשומע בחלק בלבד, של חדר האכל. לפיכך, יש לצפות לשיבושים ונודיע על סידורים מיוחדים לגבי הארוחות. במשך תקופה זו, (הנך מפסח) חברים מתבקשים להמנע כמה שאפשר, מהזמנת אורחים למשק.

ועדת המרכז הציבורי

* * * * *

תכתובות

דבר
קפה
הערות

ל ו...ה י י נ ו...ב ש ו ש ג...א ז....

נקח כמה כותרות עתונים של אותה תקופה, שנמצאו בגנזך או שם ולא מזמן פוענחו: -
"ערבית דשושן" עתון ערב נפוץ כתב:

"הצופה השושני" כתב בגליון ערב שבת: -

משרידי ספר של כת-יהודית הנקראת "בני הבהלה" שנחגלו באתר החפירות בנינוה אנחנו למדים שהעם לא היה כה מלוכד...

- ואסתר זאת! אחת חושב שהיא טובה יותר ממנו? אומרים שכל בוקר היא קמה ושרה "מה דורך מדור היפה בגסיס?" "זה לא אומר דרשני?"

אבל זאת חתיכה על הקפאק. ואומרים שיש לה שכל בראש גם כן.

ראו את הגבר - בדיוק כמו כל הגברים. אבל אם יש למי שהוא גזרה והיא

מנענעת את עכוזה כמו מטוטלת, אזי הוא כבר נותן לה את לבו על צלחת.

אל תספרי לי. יש לי אותן הצרות עם זה שנפל בגורלי. כל בוקר אני מתפללת "ברוך שלא עשני
גבר כמותך".

חבר'ה, שמעתם את החדשות? מרדכי שמע על תכנית לרצח את המלך והלך וגילה את הענין לאחשורוש.

בחי' שאני לא מבין אותו. מה זה אכפת לו מי יושב בארמון מלך פרס. יצר ההבלטה, פועל אפילו

בשבחות אצלו. סמכו עלי, הוא לא יקבל כלום מזה. מוטב היה אילו היה מחניף קצת להמן שלמעשה

יכול להיות גרוע יותר. אנחנו יודעים שלא יבצע את כל התכניות להרג אותנו - הוא רק רוצה

להעלות את "דמי החסות" שמקבל מהקהילה.

בקשה מהווד מעלתה אסתר: היא מבקשת מבני עמה שיצומו שלשה ימים כי היא עומדת בפני סכנה

מיוחדת. אמרתי לכם: חתיכה זו חגרם לנו צרות. אמרתי לגבר שלי, אבל הוא לא שומע, הוא

מזיך את עיניו בתמונה שהופיעה "בדבר שושן" ושמלמל "עד חצי המלכות, עד חצי הלב, עד חצי

חל ל" . . .

ולולא הופיע מרדכי במסע הסברה בכמה בחי כנסת בפרס ואמר את הדברים האלה:

- אחוזי ואחי היהודים, אני יודע שכל מעשי בזמן האחרון אינם נראים להרבה שומעים אותי כיום. אבל תדעו שלא למען הרווח האישי, ולא למען הגאווה הפרטית, ולא מפני שאיני יודע שדרכי עלולה להמיט שואה על כל עמנו ברחבי האמפליה הפרטית, אלא מפני שליבי אומר לי, שהמן, מזרע עמלק, הוא חנליה בשורשת של רודנים, שעמנו ידע בעבר וידע בעתיד. הוא שונא אותנו רק מפני שאנחנו יהודים. ועל אף היותנו בגלות, יש בחוכנו שנושאים את זהותם הדתית-לאומית בגאווה. וגאווה זו ואמונה זו ודבקות זו, שמאפיינות אותנו אינן לרוחו של רשע זה. עם ישראל לא יכול לחיות במחיצתו רשע זה. עם ישראל לא יכול לחיות במחיצת עריץ זה והוא יודע זאת. לא נוכל לפלוסו, כי הוא ערמומי יותר מהנחש הקדמון.

לכן, הריני מבקש שנסיר לפחות בשעת משבר זו, את כל האיבה והסינה ששוררות בקרבנו ונתלכד.

והיה גם גדול והעם התלכד וכתוצאה היה נס פחות מרשים וחמן נתלה בגדרום שבנה עבור מרדכי.

אריק

ל ג ו ר ג - כ ל ה כ ב ו ד

*

*

"האוניברסיטה העברית בירושלים"

.....

לכבוד

מר גורג נאי

כפר הנשיא

א.ג.נ.

אני שמח להודיעך, כי בזכות הישגך בלמודים בשנת תשל"ה (1974/75) נכללת ברשימת החלמידים המצטיינים בפקולטה למדעי הרוח באותה שנה.

על כך הריני מברך אותך ומאחל לך כי תצליח כך גם בעתיד.

בכבוד רב

ש. סלמון

דיקן

באות המדינות בממלכת אחשוורוש, חיה משפחה גדולה וענפה. המשפחה לא הייתה עשירה, להיפך, בין אביוני המדינה הייתה. מאדמתם הדלה אכלו בני המשפחה לחם צר ואף מעט מזה. וישבו באספה משפחתית ויחליטו כי יועיל להם להקים בית למלאכה, אשר יסייע להם לפרנס את עצמם ואת נשיהם ואת ילדיהם בכבוד. ולבנות בתי אבן במקום בתי העץ שישבו בהם אז.

המשפחה קראה לבניה ללכת לעבוד בבית למלאכה. היו בנים שנעתרו לקריאה, התאמצו, למדו והקימו את הבית ועבדו בו.

והבית התקדם והפך ממלאכה לחרושת, עד שלא היה בכוחה של הקבוצה הקטנה להוסיף ולהרחיב את הדבר בלי תוספת אנשים. ובאו לאחיהם וביקשו, "הצטרפו אלינו ויחד נצליח ונקים מפעל לתפארת במדינה." והיו כאלה אשר נענו לקריאות אחיהם, ורבים כנגדם אשר לא אבו ואמרו "לא עלינו!"

ויאמרו בני המשפחה בהתכנסם בענין קידום החרושת, "הדבר הזה גדל מיכולתנו לעבוד בו כל כל העבודות לבדנו." הבה נציע לבני המדינה לעזור לנו, וניתן להם שכר צודק לפעלם, וייהנו מפרי עבודתם, כל איש לפי כשרונו, נאמנותו וחריצותו." וכך עשו.

ובני המשפחה אשר עבדו בחרושת, למדו להכיר ולהעריך את בני המדינה, ולדעת את מהלך מחשבתם, דרכי התנהגותם, חלק מרזי נפשם וקצת ממנהגיהם. למדו שכל תרבות ויחודה. למדו להתאים ככל האפשר, את הליכותיהם להליכות בני המדינה בדיבור ובמעשה, ולקשור אתם קשרים של כבוד הדדי ואף ידידות. ובני המשפחה ובני המדינה למדו איש מרעהו וזה שאל עצה מזה, וזה שאל עצה מזה.

והמשפחה התייצבה, יצאה מעניה והתגאתה בהישגיה, הן בעבודת האדמה, הן בעבודת החרושת. וראשי המשפחה סיפרו לשרי הצם ושומרי האוצרות של המדינה, את סיפור ההצלחה, ולוו כסף להגדיל את בתיהם, לרכוש מקנה רב, כי אמרו "הנה החרושת שלנו תהיה ערבות שנשיב את הכסף." ואמרו "עבודת אדמתנו נותנת לנו לחם ועבודת חרושתנו נותנת לנו ריבה וגם עוגה." והרשו לעצמם רווחה וקנו לעצמם אף מותרות העולם הזה.

ושוב - קבוצת החרושתנים קראו לאחיהם להטות שכם ולהצטרף אליהם, כי אמרו "פן ניהפך כולנו למנהלים, ומלאכת היד כולה תיעשה על ידי בני המדינה." אך אחיהם היו עסוקים בשלהם, וזה ענה "השדות הפתוחים והרחבים קוראים לי," וזה אמר "אות נפשי לטייל בארץ לארכה ולרחבה," וזה אמר "לא אני" וזה אמר "לא אני." ויתאכזבו האחים החרושתנים אכזבה מרה, אך המשיכו לשאת בעול המצווה.

וכל שנה עובדי המלאכה עשו להם משתה ושמח. וישבו איש עם רעהו, זה מבני המשפחה, וזה מבני המדינה ואכלו ושתו והדקו קשרים ביניהם. ובני המשפחה טכסו עצה ביניהם ואמרו, "הרי בני המדינה תורמים להצלחת המלאכה הזאת שנים רבות ונאה יהיה אם נוכל להראות להם באותות ובסימנים את הערכתנו והעוצמתנו." ובערב המשתה הודו לבני המדינה על מסירותם, וכאות תודתם, מסרו בידיהם חשורות שונות ולב כולם היה טוב עליהם. ובני המשפחה החרושתנים ובני המדינה הבינו את המליצות אשר הובעו לאות רגשי ההערכה ההדדית.

ויראו בני משפחה אחרים את הדבר ויחר אפם, והזעיקו את המשפחה בכתב ובעל פה וטענו כל אחד את הטענה שלו. ואחד אומר "באיזו סמכות?" ושני אומר "איפה אספה והחלטה ורמת חיים?" ושלישי אומר "אבוי! היכן עקרונותינו השוויוניים?" ורביעי אומר "השפלה" ואחר אומר "בושה! כך לא יעשה." ובני המשפחה החרושתנים, רוחם נפלה ונעצבו. ובאו למרדכי היהודי והגידו לו את כל הקורות האלה.

ומרדכי הלך למלך אחשוורוש ואמר לו "הזוכר אתה תכנית מסוימת אשר חכננת ועצרתי בעדך מלבצעה? ואחשוורוש ענה "ודאי!" ומרדכי השפיל עיניו ואמר לו "נו... אולי... בכל זאת... קצת...."

קפיצה לחר"ל

(ראה אחרון)

עסקים - יש אופטימיות זהירה. ביקרתי לקוחות בניו יורק, ניו ג'רסי, שיקגו, לוס אנג'לס, הוסטון טקסס, ופילדלפיה. רובם מאמינים שימכרו השנה כמו רגיל לעומת השקט בשוק של 1975.

החברות הגדולות מתחילות להוציא כסף על השקעות טוב, באמונה שההתפתחות הכלכלית תימשך. רוב לקוחותינו יהודים, אך הקומפלימנט הגדול, קיבלנו דוקא מלא-יהודי בטקסס. הוא סיפר שלקוחותיו דרשו תמיד פייסינגים אמריקאיים. אחרי שהתחיל למכור את שלנו, בדקו ובהסתייגות מסוימת הודיעו שמוכנים להוסיף לספציפיקציה, או אמריקאי או ישראלי. כידוע, החולשה שלנו באספקה ובאחד הימים מצא את עצמו בלי פייסינגים שלנו ושחח פייסינגים אמריקאיים ללקוח אחד. אחרי ימים, קיבל צלצול נזעם, "אמרנו לך לא לשלוח את הזיפט היפני אלינו". "אך שלחתי פייסינגים אמריקאיים". "אז בעתיד חשלה רק ישראלי - מה ששלחת בוזל וזה לא קרה לנו בפייסינגים הישראליים!". הרגשתי טוב מאד אחר כך, אך גם חרדה פן באחד הימים גם המזל שלנו יאזל.

אנשים - האמריקאים קיבלו את פני, ובטוחני שכך מקבלים פני כל אורח, כל כך יפה, שקשה לתאר את ההרגשה של ידידות והרצון שהרגיש טוב אצלם. ידוע שבהרבה מקרים כל זה שטחי, אך כשאחה בארץ זרה, זה לא משנה. בכל מקום, למרות שבאחי למכור ולא לקנות, תיכף הזמינו אותי לבלות ערב אתם, אם לארוחת ערב, אם לצאת להצגה ומשהו מעניין זה מה.

נהג טקסי בניו אורליאנס בדרך לשדה התעופה, כששמע את התעניינותי בגן, סטה מדרכו כדי להראות לי את הבית של "לואי", וגם להראות לי איפה בונים אולם על שמו.

שלחתי מברק לארץ - הטלפוניסטית אומרת לי "אתה לא נשמע ישראלי". "איך נשמע ישראלי?" "משהו כמו ספרדי!" "ואיך אני נשמע?" "אולי אנגלי." "כמעט, אני סקוטי." "חרשה לי שאלה איטיות - האם אתה נראה יותר סקוטי או יותר ישראלי?" "מה עונים?" "ואז היא אומרת, 'אני מקווה שכל המלחמות באיזור שלכם יפסיקו ושיהיה לכם שלום'." נחמד.

מלצרית ניגשה לשולחן ואומרת "אני מאושרת שניתן לי להגיש דווקא לכם". בשיחה אחר כך שופכת את אוטתה, שבאותו יום שמעה שהתקבלה לעבודה כאחות בבית החולים המקומי. למדה 3 או 4 שנים את המקצוע וכנראה יותר מדי בנות למדו, לכן הרגשתה הטובה שהיא נתקבלה. ואז סיפרה על הקורים שלה באיזור עיוה באויזונה, הכל תוך הגשה מקצועית.

מלצר כוסי בבית מלון בדרום שומע אותנו מדברים עברית, שואל באיזו שפה מדברים. כשאומרם לו, מספר לנו שהוא חבר בכת נוצרית ששומרת שבת ואיך שירושלים תהפוך לאור הגויים לפי הנבואה, עוד בשנת 1976.

נהג מונית ניו יורקית הבטיח להסיע אותי בזמן לשדה תעופה למרות הדוחק בזמן. בדרך אומר משהו ביידיש וכמובן עניתי. כששמע שאני מ"השבט" סיפר לי, שנקרא לאחד המלונות ושם השוער ביקש ממנו להסיע ספרדי אחד. אך לא ידע להגיד לו לאן, כי הספרדי אינו מדבר אנגלית בכלל. הספרדי נכנס לאוטו והנהג מנסה להוציא ממנו לאן הוא רוצה לנסוע. האיש בחצר סבלנות אומר לעצמו "דיזר גויים וורשטיען גאר נישט". כמובן הנהג תיכף תפס את העניין וכמובן הכל הסתדר. "בטח" הוא עונה. השוער מתפעל "נהגי המוניות של ניו יורק אין כמוהם, גם בספרדית הם מסתדרים."

ה.ה.צ.ג.ה. ח.י.י.ב.ת. ל.ה.מ.ש.ל. : : :

עכשיו, כשהכל מאחרינו, אני יכול לספר לכם על החפיד האחרון שלי במפעל. עשיתי הרבה דברים בעבר, אבל מעולם לא חשבתי שאהיה ב - "שאו ביזנס". איך קרה הדבר?

כל שנה בערך, המפעל מקיים מסיבה לפועלים ולחברים העובדים שם ועד עכשיו, ועדת החברים של המפעל, לקחה על עצמה את ארגון המסיבה, שכל כך מצפים לה מדי שנה.

אחרי מספר שיחות וגישושים בין הפועלים, החלטנו שכדאי להזמין ארוחת ערב בבית ההארה באילת השחר ואחר כך לעבור לחיאתרון. היה עלינו לארגן את המסיבה עד סוף פברואר, מפני שאחרי כן, לא היה מקום בבית ההארה. ובכן, אנחנו (ועדת החברים), נסענו לבית העם של אילת, לשוחח על האפשרויות להצבות המתאימות לנו. היו אפשרויות מעטות, חוץ מיטורס גאון (שעמד להופיע מוקדם מדי), הוזמרת הסימפוזיאל או ההצגה "מי מפחד מנישואין?". החלטנו שהבחירה הראשונה צריכה להיות "הגשש", אך כנראה לא היתה בכלל אפשרות לקבל אותם.

אז התחיל המשחק: עברנו על הרבה שמות והחלטנו על "שוקולד, מנסה, מסטיק" יחד עם בדרך מסוים, אך הדבר לא יצא לפועל, מפני שהבדון הזה, אינו מסכים כבר להופיע עם הבנות האלו. (כנראה ששיחק עם אחת מהן, פעם אחת יותר מדי) וכך הלאה וכך הלאה . . .

החלטתי, כעלינו לנסוע לחל אביב כדי להסדיר את העניין. ואכן למחרת סחבתי את בני ואת דויד (מאילת) לחל אביב. היה יום גשום וקר, ושניהם קללו אותי, אך בסוף הגענו אל משרדו של האמרגן, "פונשילוב". היה זה קומפלקס של משרדים די מסודרים - פלאקטים רבים כיסו את הכתלים, איש צעיר ישב מאחורי שולחן כתיבה גדול. היו לו הרבה שערות, סוודר אדום ומבט משועמם. שני הטלפונים שעל שולחנו, צלצלו - אחד אדום כמו הסוודר, השני צהוב כמו המכנסים. "גשש" אמר לנו, "אין סיכויים. מה עם שייקה אופיר?" עניתי, כאילו ידעתי: "שייקה אינו מחאים לפועלים שלנו - הוא יותר מדי מחוככם, והם לא יבינו." "טוב שהם אינם שומעים זאת", הוא אמר, "כאילו נפגע אישית. אך התעקשנו והוא התחיל מדפדף בספר ההזמנות, עש שלפתע אמר: "אתם יודעים מה? בדביעי הגששים צריכים להיות בצפון - במילואים באילת - אולי יהיו מוכנים לעשות הצגה נוספת עבורכם, - אבל צריך לדבר איתם." (רווח כמעט נקי בסבילוב!) יצאנו די מרוצים, אבל עדיין לא הוחלט ולא כלום.

החלטנו ליחר בטחון לבקר אם את האמרגן של גדי יגיל ושל ג'ימי, במקרה שכל זאת לא יסתדר עם ה"גשש", אחרי מספר סבובים וסיבוכים, הגענו למקום. החבר שהיינו זקוקים למדבקת חניה של העיריה. מצאנו במכונית מדבקה של עיריית חיפה, והדבקנו אותה על החלון - אולי לא ישימו לב? - ונכנסנו לבניין ישן. עלינו במדרגות צרות לקומה השניה, ופתחנו דלת. ראינו חדר קטן, בערך 2 1/2 מ"ר. ממול, שני שולחנות כתיבה, שליד כל אחד מהם, אישה מטלפנת. בצד שמאל, ישבו בחור רזה ושחום עור, אישה קטנה ממוסכת ואיש יותר מבוגר. כולם אמרו "שלום" לחצו ידיים, שאלו "מה נשמע" וכו'. ישבתי ליד אישה, שנראתה לי מוכרת קצת. כשאמרה שהיא באה מרחוק, חשבתי שאולי היא קבוצניקית מהגליל. אולי פגשתי אותה בכנס או באוטובוס? סתם דברו על דא ועל הא, ואז נכנסה אישה לבושה מכנסים. שוב נפתחה הדלת, ועמדה שם אשה גבוהה, הבנויה בצורה בריאה. "היכנסתי" אמרתי "יש גם מקום בסבילוב!" (החבר אחר כך, שזאת האמרגנית עצמה!). היא נכנסה ושוב נפתחה הדלת ונכנסה עוד אשה גבוהה. כולם כנראה ידידים, והיא דיברה מעל כל הראשים עם האמרגנית. דיברו על הופעה בסלויזיה, התנהלה שיחה ארוכה על דיאטות להרזיה, מכל הסוגים. (זאת היתה כנראה שחקנית מה"קאמרי", שהופיעה כמב ימיסודם לכן בסלויזיה.) האישה ליד הקבלה יצאה עם האיש המבוגר (ומתברר שהקבוצניקית שלי, היתה חוה אלברסטיין!) הצעיר כנראה פנטומימיסט, שגם מלמד באוניברסיטה.

יהודים - שני דברים בולטים - אחד נישואים בין יהודים ולא יהודים והשני חוסר כל הבדלים באכילה בין היהודים והאוכלוסיה הכללית. כנראה שהאחוז של נישואין בין יהודים ואחרים גדול מאד - יש שאומרים 30% יש האומרים 40%. במקרים רבים הלא יהודי מצטרף לקהילה היהודית. בארה"ב של היום אין שום הרגשה שצריך להסתיר מוצא כלשהו. להיפך יש כבוד במוצא "אתני" אם יהודי, איטלקי, אירי וכו'. הופיעה קריקטורה באחד העתונים, שהראתה בת יושבת עם הוריה ואומרת "אה-אבא- האין לנו סיפא אתניות במשפחה?" לכן יהודי יכול בקלות להתגאות ביהדותו ובציונותו.

יחד עם זאת בגלל זאת היהודים אינם מרגישים צורך לשמור על כל הפרדה במנהגים. באנגליה של זמני למשל, היהודים לא נהגו לאכול במסעדות לא כשרות גם אם לא היו דתיים ביותר. בארה"ב רק הדתיים האורתודוקסיים מחפשים מסעדה כשרה. הרוב אוכל בכל מסעדה, ואם כן שומר כשרות, אוכל דג או ביצה.

יש אמנם 3 מיליון יהודים שמצהירים שהם אורתודוקסיים אך רובם שומרים כשרות בבית ולא בחוץ. עובדה זו, לדעתי, מאפשרת יותר מכל דבר אחר את התערות היהודים בחברה הכללית של ארה"ב וכמובן מובילה באופן טבעי לנישואין. פגשתי אפילו רב רפורמי עם אשה לא יהודיה.

לכן מצב מוזר - מחד ציונות חזקה וגאווה ביהדותם ומאידך התבוללות הולכת ובדלה שמאימת על המשך קיום חלקים די רצינים של הקהילה. הרושם של הוא שאם הנוער האמריקאי מחפש דרכים חדשות, המחפשים הנלהבים ביותר הם דגווקא יהודים. זה היה צריך לתת לנו פתח למשוך אותם לרעיונות כגון הקיבוץ, ואם לא הצלחנו עד כה, סימן יותר של חוסר יכולתנו אנו למצוא את הדרך הנכונה מחוסר מצב אוניקסיבי מתאים.

מכתב

ס ו פ

XX

המשך "ההצגה חייבת להמשיך..."

ירדנו למטרד לשוחח על ההופעה עם האמרגנית, ולפתע נכנס איש צעיר, בעל שפם דק וכובע בוקרים, והאמרגנית אמרה: "נא להכיר את גדי יגיל!"

זאת לא היתה בדיוק אגירה של הוליווד - או אפילו לונדון - אבל בלי ספק הוא עולם בפני עצמו.

בסופו של דבר, הצלחנו אמנם להשיג את "הגשם" ולאחר תקלות נוספות (פלאקסים לא מדויקים, אוטובוס שאיחר) עבר הכל בטלום ולהנאת כולם, והאגירה היתה יוצאת מן הכלל.

מיק א.

נוכחים: נטע, איזק, שאול ר', קולין, יוסי כ',
ראובן ג', איזי, זמי.

(1) צאן לבשר
הגיע מועד רכישת טליות מרינו, ועדיין לא השגנו שום מקורות ממון כדי להקים את הענף. רכישת הטליות + הקמת הדיר יעלה כ-300,000 ל"י.
הוחלט: לדחות את רכישת הטליות באופן זמני, והוטל על מרכז המשק לנסות לברר אם ניתן לממש את מקורות הממון שהקצבנו למטרה זו.

(2) שפוצים בחדר האכל (בהשתתפות מינה ואלק)
וועדת המרכז הציבורי מציעה, במסגרת חוכנית ההשקעות תשל"ו, להחליף את התקרה, האהילים והצפוי על הקירות. העבודה תעלה כ-75,000 ל"י ומועד ההתחלה ב-21.3.76.
הוחלט: לאשר בצועת העבודה.

(3) עניני רכב (בהשתתפות בני פ' ופיל ג')
וועדת התחבורה הציעה לוועדת המשק לרכוש רינו 12 במקום הסוכנו הלבן שנהרס בתאונת דרכים. הסוכנו הירוק של החברה יעבור לרשות מרכז המשק והרכב החדש יעבור לרשות החברה.
הוחלט: לקבל את הצעת וועדת התחבורה.

(4) מחיר ק"מ לחבר (בהשתתפות אריה וו')
וועדת החברה מציעה: עם עליית מחיר הדלק (לפני העליה האחרונה השבוע) וגם חלקי חילוף, להעלות את המחיר שהחבר משלם עבור קילומטר 'ב' בשמוש ברכב החברה. המחיר הריאלי הוא 1.10 ל"י (שוב לפני העליה השבוע).
הוועדה מציעה לחלק את הסובסידיה שהמשק נותן לשמוש ברכב באופן שווה בין אלה שנוהגים לאלה שאינם בעלי רשיון. ההצעה היא להקציב לכל חבר 250 ל"י לשנה, ולחייב עבור ק"מ שמוש ברכב 70 אג'.
הוחלט: להציעה לאסיפה לשנות את מחיר הק"מ ל-70 אג' ולהקציב 250 ל"י לחבר מתאריך 15.3.76.

(5) רכישת טליוויזיה (בהשתתפות אריה וו')
וועדת החברה החליטה לרכוש מספר מקלטי טליוויזיה בתשל"ז. ישנה אפשרות לקבל חנאי ממון עבור רכישה זו, להקדים את הרכישה ולשלם בתשל"ז בלי תוספת ריבית.
הוחלט: ליפות כוחו של הגזבר לרכוש 25 מקלטי טליוויזיה.

(6) תכנית הייצור של המפעל בשנת 1976 (ינואר עד דצמבר)
הנהלת המפעל הביאה לדיון את תוכנית הייצור לשנת 1976. ס"ה המחזור הוא 32,150,000 ל"י, מחולק לפי מחלקות כדלקמן:

מוצרי השקיה	-	4,650,000	ל"י
יציקת חמרן	-	2,750,000	
יציקת ארד	-	170,000	
יציקת פלדה	-	330,000	
פיטינגים	-	11,400,000	
כללי	-	200,000	

ל"י 19,500,000

התכנית מראה שיש עליה בתפוקה ריאלית של 10%, וירידה באחוז הריביות לעומת 1975. יש אפשרות שתנאי השוק לא יתנו לנו להגשים את התכנית במלואה. בעיקר יש ירידה ניכרת בהזמנות פנימיים, ועליה בהזמנות למוצרי השקיה.

המצב עם משרד הבטחון מעורפל. בקשר להעברת המעבדה, הציוד ממפעל סיפל והסכם הידע עם חברת טלדיין האמריקאית.

במקרה ואין ממוץ מתאים לסעיפים הקשורים למשרד הבטחון, יהיה צורך לדיון חוזר בוועדת המשק.